

[Waldorff]

ske ordfører oplæg til angiveri, og hvorom de konservative svang sig helt op til at sige, at det værste ved forslaget var dets menneskelige side.

For det første vil jeg ligesom SFs ordfører spørge: hvem er det, der har krav på en beskyttelse, og hvilket formål tjener sanktionsbestemmelserne? Jeg vil gøre opmærksom på, at det allerede i forvejen er forbudt at udsætte andres liv for fare; man kan faktisk straffes med adskillige års fængsel ikke efter miljøloven, men for miljøforbrydelser, som kan idømmes efter straffeloven. Det, vi siger, er, at det bare aldrig er sket, fordi der er en valen og ubeslutsom holdning til, hvad det vil sige at begå miljøforbrydelser.

Jeg vil sige direkte over for de konservative antydning af, hvilket menneskesyn vi har, at jeg mener, der er tale om en direkte flosset moral, når man på den ene side angriber et sanktionssystem, som kunne muliggøre, at vi fik flere oplysninger frem, og på den anden side er klar til at acceptere, ikke bare at der ligger giftdepoter, som udgør en latent bombe i dele af miljøet, men også at der fortsat foretages en deponering.

Sanktionssystemet er, som jeg også har skrevet i bemærkningerne – men dem har de konservative åbenbart heller ikke læst – bestemt ikke noget, vi indfører, fordi vi principielt synes, sådan noget er godt, men fordi vi ikke kan se andre midler til at sikre os, at den kortlægning, som er i gang, også fører til en registrering af så meget som muligt, principielt alt, hvad der faktisk findes.

Når man overhovedet behøver at føre denne diskussion, er det, fordi man ikke så meget i Danmark – dér kan vi se nogle skandaler under udvikling – men i USA har været ude for, at giftdepoter ikke bare har ødelagt naturen, men direkte har været ødelæggende for menneskers liv; der er byer i nærheden af Michigansøen, som man har måttet evakuere på grund af depoter med kemisk affald. Vi har ikke i dag en viden, som kan sige, at sådan noget ikke sker her. Derfor er diskussionen om, hvordan man får den fuldstændige registrering, nødvendig.

Så vil jeg tage fat i det, som hr. Bolvig sagde, nemlig at han forstår vores forslag som en opbakning bag miljøministeren. Sådan skal det faktisk også forstås. Dette her er ikke en underkendelse af den kortlægning, som er sat i gang, men det er en understreg-

ning af, at på den måde, kortlægningen er lagt til rette, har man ikke nogen vidtgående garanti. Man har et vist håb, man har nogen tro, men man har ingen garanti for at få et totalt overblik over, hvad der findes af giftdepoter i Danmark. Og det erkender man jo også i miljøstyrelsen og i miljøministeriet; man ved godt, at man ikke får fat på det hele.

Der er grund til på nogle områder at rette en vis kritik imod miljømyndighedernes måde at gribe tingene an på. Man kan sige, der ikke er gået lang tid siden november 1980, men diskussionen om en kortlægning startede betydelig før det. Den startede, dengang BT-Kemisagen kørte. Den startede, dengang Kemisk Værk Køge med falske mærkesedler sendte BT-giftaffald over Øresund via Kemisk Værk Køge til Kommunekemi.

Det var disse sager og tilsvarende udenlandske sager – jeg nævnte bl. a. nogle fra USA – som pludselig rejste denne diskussion, og allerede dengang talte man om at få en kortlægning af depoterne. Og ikke bare er det altså gået forholdsvis langsomt, men der er faktisk også nogle helt konkrete sager, hvor man kender depoter, og hvor man stadig væk ikke har gjort noget videre ved det.

Det er ikke uden videre miljøministerens eller miljøstyrelsens ansvar. Der er faktisk tale om, at man lokalt er yderst efterladende med nogle af disse ting.

Jeg vil nævne Hotaco A/S i Holbæk som et eksempel, hvor miljøstyrelsen jo ikke har været i stand til at gøre noget, fordi de lokale myndigheder blokerer en behandling af Hotacos deponeringer af gift.

Et andet eksempel, hvor der er problemer, og hvor man kan sige, at hverken miljøstyrelsen eller amtet er ansvarlig for dem, er den fælleskommunale losseplads ved Nykøbing Falster, hvor det er den kommunalt valgte ledelse af den fælleskommunale losseplads, som er ansvarlig på dette område, og som har accepteret ulovlige giftdeponeringer fra Ipka transportfirmaet i årevis, ja, har udleveret nøglen, så man kunne komme frit ind til lossepladsen og deponere ulovligt om natten.

Der er faktisk grund til denne mistro, og så kan man sige, det er ironisk, at det lige netop skulle være fru Jytte Hilden, der angreb mig for mistroen, som bagefter kom i gyngen på det. Vi har altså nogle erfaringer, som viser, at der i en række tilfælde er en vis